

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 34.

Extraordinair Session.

19de Møde.

Torsdagen den 20de Septbr.

(Fortf.)

Woug (fortsat): Jeg vil ikke nægte, at jeg vistnok troer, at Rigstraadets Andragender ville faae en større Indflydelse, end Stændernes Andragender i sin Tid havde, men naar man udhæver, hvilke Mænd der ville komme til at sidde i Rigstraadet, og hvorledes Andet skulde være muligt, end at Regjeringen maa gaae ind paa deres Andragender, saa vil jeg svare: Ja, da mange lede vore Stænderforsamlinger dog virkelig ikke noget i den Henseende, der var en Mængde Geheimconferentsraader og Kammerherrer imellem dem, og dog bleve deres Andragender Aar for Aar satte tilside. Der er ingen Sandsynlighed for — hvad der ogsaa kunde ligge i denne Pitring — at man ved Hjælp af den nye Valglov vil finde store og nye politiske Kræfter her i Landet; det vil ikke blive Tilfældet, thi de, der ville findes udenfor dem, der allerede ere brugte, ville være meget faa og jevne. Endnu skadeligere end Initiativets Mangel troer jeg imidlertid en anden Bestemmelse i denne Paragraph vil være, nemlig den, som giver Regjeringen Ret til at bestemme, i hvilken Form en Sag skal tages for til endelig Afgjørelse ved 3die Behandling. Jeg gaaer langtfra ikke saavidt som den ærede Rigsdagsmand fra Helsingør (Niernroth), naar han paaftaaer, at denne Bestemmelse udelukker enhver Skygge af Meddeeltighed i Lovgivningen; men paa den anden Side kan jeg heller ikke være enig med den ærede Rigsdagsmand

for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad), naar han mener, at de af denne Paragraph flydende Ulemper kunne sfernes ved Forretningsordenen. Jeg troer, det er Lovens Enkeltheber, som Forsamlingen netop skulde have Indflydelse paa, men derfra bliver Forsamlingen saa godt som affkaaren. Jeg troer, at enhver Spore til grundigt og samvittighedsfuldt at behandle de forelagte Love vil savnes, naar Regjeringen skal bestemme, i hvilken Form de skulle bringes under endelig Afstemning, og derved vil ogsaa den Spore, som Uergjerrigheden skulde have, den Uergjerrighed, der stræber frem igjennem den parlamentariske Virksomhed, bortfalde. Jeg seer ingenlunde denne Uergjerrighed med saa onde Dine som de, hvormed den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds syntes at see den igaar, thi jeg troer netop, at det er et af de store Fortrin ved det parlamentariske Liv, at de Dygtigheder, de Capaciteter, der findes i Folket, kunne trænge sig igjennem og komme frem, uafhængige af Examinere og Befordringer. Nu har man jo vistnok fuldkommen Ret i, at Ministeriet kan komme Rigstraadets Forslag imøde; jeg vil ikke nægte, at der er mange Ministre, med Hensyn til hvilke jeg ikke tvivler om, at de ville søge Overenskomst, og for at tage et Exempel i saa Henseende, som ligger meget nært, skal jeg nævne den høitærede Premierminister. Det ligger i hans Natur — han er mere constitutionel af Natur end af Udvikling og Bane — at søge Overenskomst og at lempe sig ligeoverfor andre Anskuelser, men saaledes ere ikke alle Mænd beskafne. Der er Ministre, som ere stivere Naturer, som have Indlingsideer, og vi see, maastee netop i dette Lovudkast noget Saadant, som